

РЕШЕНИЕ

№ 4246

гр. София, 30.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в
публично заседание на 14.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **2183** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба вх. № 5874 от 21.03.2011 година, подадена от Д. Д. Д., срещу Заповед №з-2087/25.02.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която ѝ е наложено наказание “порицание за срок от шест месеца”, считано от датата на връчване на заповедта.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание е издадена в нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Според жалбоподателката, заповедта не е мотивирана и от съдържанието на акта не може да бъде направен безспорен извод в какво се изразява вмененото ѝ нарушение на служебната дисциплина. Релевира довод за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че не ѝ е предоставена възможност да представи писмени обяснения и не е изслушана от дисциплинарнонаказващия орган преди да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание. Твърди, че качеството си на началник на група носи обща отговорност за работата на подчинените служители, но тази отговорност не е абстрактна, а изхожда от конкретно извършено или пропуснато да бъде извършено действие, което само по себе си представлява нарушение на служебната дисциплина и води до пропуск в работата на служителите. Според жалбоподателката, в конкретния случай не се установяват никакви действия или

бездействия от нейна страна, които да обосновават извода, че е допуснала нарушение на служебната дисциплина. В заключение е формулирано искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание, жалбоподателката се явява лично, като поддържа жалбата и искането си за отмяна на Заповед № з-2087/25.02.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция при СДВР.

Ответникът – началник на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи не ангажира становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Между страните е безспорно, че Д. Д. Д. е назначена на длъжност началник на група Административно наказателна дейност в отдел Пътна полиция при СДВР. Не се спори, че със заповед № 12927/12.11.2010г. на директора на СДВР е наредено да се извърши проверка на дейността на група АНД при ОПП-СДВР за периода 01.01.2009г. – 01.11.2010г. относно извършени нарушения на въведени в АИФ при ОПП-СДВР от други ОДМВР и РУП в страната. При проверката е констатирано манипулиране на данните в информационната система на ОПП-СДВР от служители на АНД имащи достъп до същата, изразяващо се в прехвърляне на данни за извършени нарушения по ЗДвП от едно лице на друго, на несъществуващ ЕГН [ЕГН], голяма част на ЕГН [ЕГН], смяна на датата на нарушението с по-стара, промяна на входящия номер и промяна на посочените като нарушени разпоредби на ЗДвП с такива, предвиждащи по-леки наказания. Съдържат се и констатации, че служителите от група АНД проявяват небрежност, изразяваща се в напускане на работните места, без преди това да са излезли от системата и по този начин създават предпоставки за извършване на злоупотреби, с манипулиране на данни в информационната система. Резултатите от проверката са отразени в справка вх. № 1686/26.01.2011г. на СДВР. В справката се съдържа предложение, за неупражнен контрол над подчинените да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от шест месеца” на гл. инспектор Д. Д. Д., началник група АНД при ОПП-СДВР. Въз основа на справката, от страна на началника на отдел Пътна полиция при СДВР е направено заключение, че Д. Д. не е упражнила необходимия контрол над подчинени, което е довело до невъвеждане на постъпили наказателни постановления; манипулиране на данни в информационната система на отдел Пътна полиция при СДВР от служители, имащи достъп, изразяващо се в прехвърляне на данни за извършени нарушения по ЗДвП от едно лице на друго, смяна на датата на извършване на нарушението и промяна на посочената като нарушена норма на ЗДвП; наличие на небрежно отношение от служители на АНД-ОПП-СДВР, изразяващо се в напускане на работните места, без да са излезли от системата, с което създават предпоставки за извършване на злоупотреби и манипулиране на данни. На основание изложеното е издадена Заповед рег. № з-2087/25.02.2011 г., с която на Д. Д. Д. - началник на група Административно наказателна дейност в отдел Пътна полиция при СДВР- категория „В” е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от шест месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Последната е връчена на Д. Д. на 07.03.2011 г. и оспорена по съдебен ред с жалба, вх. № 2087/17.03.2011 г. на отдел Пътна полиция - СДВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е подадена в рамките на законоустановения срок съгласно чл. 149, ал.1 от АПК, от лице, което

притежава процесуална легитимация по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, по смисъла на чл. 228, т. 4 от ЗМВР, вр. чл. 226, ал.1, т. 3 от ЗМВР и в предвидената от закона форма. При издаването ѝ са допуснати съществени процесуални нарушения. Не са спазени изискванията на разпоредбата на чл. 229, ал.1 от ЗМВР, съгласно която дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1 от Инструкция № Из-1015/04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР в протокола за изслушване на държавния служител, извършил нарушение на служебната дисциплина се посочват: дата, час и място на изслушването; орган, осъществил изслушването; данни за присъствали други длъжностни лица; данни за служителя и за това, че е изслушан във връзка с мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, или се отразява, че е отказал да даде обяснения. В конкретния случай, не е съставен протокол за изслушване на държавния служител, от което следва, че последният не е изслушан от дисциплинарнонаказващия орган преди да му бъде наложено дисциплинарното наказание. Разпоредбата на чл. 237, ал.4 от ППЗМВР допуска дисциплинарното наказание да бъде наложено без да бъде изслушан държавния служител, но само ако той е дал писмени обяснения. Според изискването на чл. 10, ал.2 от Инструкция № Из-1015/04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР наказващият орган приема с резолюция даденото от провинилия се служител писмено обяснение, като се отбелязват датата, длъжността и името на органа. В конкретния случай, от Д. Д. е представено сведение, което е дадено в хода на възложената проверка в АНД – ОПП-СДВР и съдържа данни, предоставени на проверяващите органи за целите на проверката. Върху това сведение е поставена резолюция „приех писмените обяснения”, но не посочено името и длъжността на органа, поставил резолюцията. Посоченото сведение не може да се приеме за писмено обяснение, тъй като същото е изискано за целите на проверката, от проверяващите органи и е дадено преди да бъде изготвена справката за резултатите от проверката и да бъде направено предложение за налагане на дисциплинарно наказание. От Д. Д. е представено и възражение във връзка със справка № 1686/26.01.2011 г., което е адресирано до директора на СДВР, а не до началника на отдел Пътна полиция. Върху първата страница на това становище е поставена резолюция “не приемам възраженията”, но не са отбелязани длъжността и името на органа, поставил резолюцията. Видно от същата, обясненията не са приети. От последното следва, че дисциплинарнонаказващият орган не е удостоверил по несъмнен начин, че е запознат с писмените обяснения на държавния служител, както и че приема същите. Не са спазени изискванията на чл. 229 от ЗМВР, чл. 237 от ППЗМВР и чл. 10 от Инструкция № Из-1015/04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР.

Текстът на разпоредбата на чл. 229, ал.1 от ЗМВР е императивен и задължава дисциплинарнонаказващия орган да изслуша нарушителя и да приеме писмените му обяснения преди да наложи дисциплинарното наказание. Изключение от задължителното правило се допуска само когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. В случая не е удостоверено наличие на създадени от страна на държавния служител пречки за

изслушването му. Следователно, дисциплинарнонаказващият орган е бил длъжен да изслуша служителя или да изиска и да приеме писмените му обяснения преди да наложи дисциплинарно наказание. Това задължение цели да даде възможност на служителя да упражни в цялост правото си на защита и неспазването му е съществено процесуално нарушение, което представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед.

Освен гореизложеното, настоящият състав намира, че оспорената заповед подлежи на отмяна, тъй като е издадена при липса на мотиви. На полицеския служител е наложено дисциплинарно наказание за неупражняване на контрол над подчинени. Същевременно дисциплинарнонаказващият орган не е изложил мотиви относно конкретните задължения на началник група АНД по отношение на служителите в групата. Не е обосновал в какво се изразяват задълженията му по осъществяване на контрол и кое от тях не е спазено. Констатирано е наличие на конкретни последици, но не е обоснована връзката между настъпването на тези последици и поведението на служителя.

Видно от представената административна преписка, от страна на Д. Д., в качеството ѝ на началник група АНД многократно са подавани докладни записки, с които се отчитат конкретни действия по осъществен контрол относно движението на наказателните постановления и се сигнализира за конкретни нужди на група АНД във връзка с подобряване на работата, както и са правени предложения за подобряване организацията на работа на групата, като част от ОПП-СДВР. Видно от мотивите на оспорената заповед, при проверката е констатирано неспазване от страна на служители на група АНД на конкретни задължения, съгласно заповед № Из-19307/13.11.2009г. на директора на СДВР. Съгласно изричен текст от заповедта, контролът по нейното изпълнение е възложен на заместник директора на СДВР, от което следва, че последният е следвало да създаде организация относно спазването на регламентираните със заповедта задължения на служителите.

Съгласно чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително са посочват извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени; доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

Посоченото в заповедта фактическо основание „неупражнен контрол върху подчинени” не може да послужи като достатъчно основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. Не е отразено кога точно е осъществено деянието, в какво конкретно се изразява „неупражняването на контрол” и по отношение на кои подчинени лица е осъществено и защо същото представлява неизпълнение на служебни задължения по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Неупражняването на контрол предполага бездействие, когато служителят дължи активни действия. Когато на държавния служител се вменява определено бездействие, задължително дисциплинарно-наказващият орган следва да изложи мотиви в какво се изразява това, в изпълнение на какво правно регламентирана дейност е длъжимо действието, как и дали представлява от обективна страна „неупражняване на контрол над подчинени”.

Несъобразяването с гореописаните изисквания е довело до нарушаване на формата на административния акт и до липса на изложени от дисциплинарно-наказващия орган мотиви – нарушение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК. Липсата на мотиви пречат за осъществяването на ефективен съдебен контрол за законосъобразното прилагане на

материалноправните разпоредби и относно правилното упражняване на правомощията на административния орган, издал административния акт. Нарушението на тези изисквания води до засягане на реализирането на правото на защита на наказаното лице в неговата пълнота. По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че при издаването на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, накърняващи правото на защита на жалбоподателя, както и нарушение на материалния закон, които обосновават извода за незаконосъобразност на административния акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 16 - ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Д. Д. Заповед №з-2087/25.02.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: